

Arrest

nr. 347 239 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 oktober 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 december 2025 met referentienummer 134325.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat N. KELCHTERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 maart 2025 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart als een 'ander' familielid van een burger van de Unie (bijlage 19^{ter}) in functie van haar broer, die de Nederlandse nationaliteit heeft.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 20 oktober 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 4 november 2025, per aangetekend schrijven, in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.03.2025 werd ingediend door:

Naam: B.(...)

Voornaam: R.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.03.2025 voor de tweede maal gezinshereniging aan met haar broer B.(...) M.(...) (RR (...)), Nederlandse nationaliteit, op basis van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij in het land van herkomst ten laste zijn van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen dan wel dat zij er deel uitmaken van diens gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.’

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- vervallen internationaal reispaspoort Marokko (ZC...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 14.11.2019 te Antwerpen; geldig internationaal reispaspoort Marokko (WQ...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.03.2025 te Antwerpen
- ‘attestation de non-imposition à la taxe d’habitation et à la taxe de services communaux’ n° 2025004101011 dd. 04.02.2025 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van dit attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene op datum van het attest officieel in Marokko verbleef, is dit attest niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- ‘attestation du revenu’ n° 112/2025 dd. 03.02.2025 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene in 2024 geen belastingsaangifte indiende en er dan ook geen gegevens bekend zijn betreffende haar inkomsten: echter, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene minstens tot juni 2024 in Nederland verbleef, is dit attest wat betreft de periode januari 2024 – juni 2024 met zekerheid niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging; de relevantie van het document wat betreft de periode juli 2024 – december 2024 werd niet aangetoond.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 16.12.2022, 22.01.2023, 26.02.2023, 26.03.2023, 27.04.2023, 25.05.2023, 25.06.2023, 21.07.2023, 18.08.2023, 24.09.2023, 21.10.2023, 25.11.2023, 26.11.2023, 25.12.2023, 26.01.2024, 26.03.2024, 28.04.2024, 30.05.2024 en 21.06.2024
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van referentiepersoon: arbeidsovereenkomst (M.(...) & M.(...) NV) dd. 27.08.2019 met bijhorende loonfiches voor de periode juni 2024 - november 2024, fiscale fiche 281.10 – inkomsten 2023 dd. 26.02.2024, fiscale fiche 281.10 – inkomsten 2024 dd. 11.02.2025 en 25.02.2025, fiscale fiche 281.18 – inkomsten 2024 dd. 25.02.2025, aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2023 (aanslagjaar 2024) dd. 23.09.2024; overzichten betalingen CM waaruit blijkt dat hij in de periode 13.02.2024 – 12.06.2024 en 13.08.2024 – 14.05.2025 een uitkering ontving; attest CM dd. 18.11.2024 waaruit blijkt dat hij in de periode 01.08.2024 – (minstens) 15.11.2024 werd erkend als zijnde +66% arbeidsongeschikt, diverse certificaten van onderbreking van activiteit loontrekkende (dd. 12.12.2024, 06.01.2025 en 10.01.2025), onleesbaar document
- attest dd. 03.04.2025 en 23.05.2025 op naam van respectievelijk betrokkene en de referentiepersoon waaruit blijkt dat deze op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Gent
- attest verhoogde tegemoetkoming CM dd. 22.05.2025 op naam van de referentiepersoon
- attest van gezinssamenstelling stad Gent dd. 22.05.2025
- ‘attestation de celibat’ dd. 21.04.2025 op naam van betrokkene

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische

interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van 14artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon minstens sedert 12.06.2012 in België verblijft, en dan ook reeds jarenlang gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens kan niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene Marokko verliet. Ze diende op 23.12.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in, dewelke op 23.03.2011 ontvankelijk doch ongegrond werd afgesloten; deze beslissing werd op 31.03.2011 aan betrokkene betekend. Op 04.05.2011 werd ze nog aangetroffen op haar toenmalige adres: (...) 81 te (...). Het is onduidelijk waar ze de jaren nadien verbleef. Voor zover betrokkene in de periode na mei 2011 terugkeerde naar Marokko, werd er niet aangetoond wanneer ze naar Schengen terugkeerde.

In november 2019 verbleef betrokkene, minstens kortstondig, met zekerheid in België; op 14.11.2019 werd haar paspoort (ZC...) afgeleverd te Antwerpen. Er werd niet aangetoond of betrokkene na november 2019 opnieuw in Marokko verbleef, en zo ja, wanneer ze Marokko verliet en Schengen en bij uitbreiding België, opnieuw inreisde.

Op 14.01.2022 diende ze een eerste aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47 van de wet van 15.12.1980, eveneens in functie van de huidige referentiepersoon. Deze aanvraag werd negatief afgesloten met een bijlage 20 dd. 06.07.2022, dewelke op 28.07.2022 aan betrokkene werd betekend. Er werd niet aangetoond of betrokkene na juli 2022 opnieuw in Marokko verbleef, en zo ja, wanneer ze Marokko verliet en Schengen en bij uitbreiding België, opnieuw inreisde. Vermoedelijk verbleef ze in Nederland (zie voorgelegde geldstortingen uit de periode december 2022 – juni 2024). Er werd echter niet aangetoond dat betrokkene in Nederland over een verblijfsrecht beschikte; er werd dan ook niet aangetoond dat Nederland in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, dient beschouwd te worden als land van herkomst of origine.

De advocaat van betrokkene haalt in haar begeleiden schrijven dd. 23.05.2025 aan dat betrokkene in 2025 'terug naar België kwam'. Er werd niet aangetoond of betrokkene in de periode juli 2024 (na de laatste voorgelegde geldstorting naar Nederland) opnieuw in Marokko verbleef, en zo ja, wanneer ze Marokko verliet en Schengen en bij uitbreiding België, opnieuw inreisde.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd.

Het gegeven dat betrokkene in de periode 14.01.2022 - 06.07.2022 en opnieuw sedert 24.02.2025 tot op heden officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine (zijnde Marokko) voor haar vertrek. De voorgelegde 'attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux' n° 2025004101011 dd. 04.02.2025 en 'attestation du revenu' n° 112/2025 dd. 03.02.2025 zijn niet (aangetoond) relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ook de verzonden geldstortingen zijn, op basis van het geheel van de beschikbare gegevens, niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er werd immers niet aangetoond dat betrokkene (minstens in de periode december 2022 – juni 2024) beschikte over een verblijfsrecht in Nederland. Zodoende kan Nederland niet beschouwd worden als land van herkomst of origine van betrokkene.

Het gegeven dat betrokkene in de periode 14.01.2022 - 06.07.2022 en opnieuw sedert 24.02.2025 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet

impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon in België woonachtig is, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon werd niet aangetoond. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen en/of verderzetten in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 2°, 47/2, 47/3, §2 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de materiële en formele motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Eerste onderdeel,

De in artikel 62 van de Verblijfswet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Tweede onderdeel,

Dat artikel 3, tweede lid, van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste

instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de Richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Verblijfswet (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Het in casu toepasselijke artikel 47/1, 2°, van de verblijfswet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2, van de verblijfswet luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie moet de nationale rechter het nationale recht zo veel mogelijk uitleggen in overeenstemming met de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn, teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01-C-403/01, Jurispr. biz. I8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C106/89, Marleasing, punt 8).

Zoals voorheen reeds gesteld bestaat de doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen.

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven.

De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De nationale rechter moet, in overeenstemming met artikel 4, derde lid, VWEU en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie van het Hof van Justitie met betrekking tot bepalingen van het Unierecht.

Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) dat de

Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie in de zaak Rahman het volgende opgemerkt:

“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke

lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

Derde onderdeel,

1.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Verblijfswet hebben tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie afziet van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet kan laten vergezellen of vervoegen door familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of ten laste van hem zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. BOT, nrs. 86 en 90).

In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie “te begeleiden naar” het gastland waar deze burger van het primair verblijfsrecht, dat verbonden is aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft.

De term “begeleiden” slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip ‘ten laste zijn’ stelde het Hof in het arrest Rahman verder het volgende:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde.

Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33).

Het Hof heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst “op het ogenblik” dat de derdelander verzoekt om “zich bij de burger van de Unie te voegen” te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie.

Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie “te voegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst “te begeleiden” naar het gastland, doch zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op

het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst "te vervoegen" in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is 'begeleiden'), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is 'vervoegen').

In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33).

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus "nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie" aan te tonen en dit omwille van "bijzondere feitelijke omstandigheden", zoals onder meer "financiële afhankelijkheid" of "het behoren tot het huishouden".

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde.

Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie van wie hij ten laste is.

Verzoekster verwijst hiervoor nog naar een recent arrest van de Raad van State dat hetgeen hierboven uiteengezet bevestigt (RvS nr. 260.506 van 19 augustus 2024, A. 235.053/VII-42.153):

"Uit het voorgaande volgt dat de enkele vaststelling dat de referentiepersoon, verzoekers neef van Spaanse nationaliteit, zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend vermits hij sedert 23 november 2016 in België verblijft, niet volstaat als dragend motief voor de aanvankelijk bestreden beslissing. De beoordeling in het bestreden arrest dat de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend en verblijft in het gastland (te dezen België) zich niet meer kan laten vervoegen door een "ander" familielid, enkel en alleen door het uitoefenen van dat recht op vrij verkeer, houdt immers in dat het uitoefenen van het recht op vrij verkeer net zou verhinderen dat gezinshereniging met de Unieburger in het gastland alsnog mogelijk zou zijn.

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, geïnterpreteerd conform artikel 3.2 van richtlijn 2004/38 en het arrest Rahman, wordt aldus geschonden met het bestreden arrest."

2.

In casu stelt verwerende partij dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon omdat de referentiepersoon sedert 12.06.2012 in België verblijft en verzoekster hem pas jaren later heeft vervoegd.

Verwerende partij neemt hiermee een beslissing die niet in overeenstemming is met bovenstaande rechtsregels, de interpretatie van het Hof van Justitie alsook de Raad van State.

Hoewel de bestreden beslissing beweert rekening te houden met de vraag of verzoekster al dan niet ten laste is, verwijst verzoekster hiervoor naar het vierde onderdeel waaruit dit geenszins blijkt.

Er wordt gesteld dat niet blijkt uit de beschikbare gegevens dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Verwerende partij gaat echter niet geheel in op de voorgelegde stukken en laat na inhoudelijk te motiveren. Door enkel een opsomming te maken van de stukken wordt niet voldaan aan de motiveringsplicht in overeenstemming met bovenvermelde rechtsregels (zie eveneens vierde onderdeel).

Het is duidelijk dat het enige en hoofdargument van verwerende partij het element van het vrij verkeer uitmaakt.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Vierde onderdeel,

1.

Uit artikel 47/1, 2°, van de verblijfswet volgt dat de 'andere' familieleden "in het land van herkomst" ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Het bevoegde bestuur kan slechts overwegen om een verblijfsrecht als "ander familielid" te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen; ofwel
- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

De wet stelt dus niet dat andere familieleden EN ten laste moeten zijn EN deel moeten uitmaken van het gezin van de EU-burger. Het is OF ten laste zijn OF deel hebben uitgemaakt van het gezin van de EU-burger.

Indien betrokkene ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin kan er geen extra voorwaarde worden toegevoegd dat er bovendien sprake moet zijn van een eventuele dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-01/05; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond” (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

“Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot” (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien.

Beide arresten geven aan dat het familielid in een dergelijk geval wel moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

2.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Er wordt enerzijds gesteld dat het niet duidelijk is waar zij heeft verbleven de voorafgaande jaren van de aanvraag tot gezinshereniging, zodoende het onduidelijk zou zijn wat haar land van herkomst betreft.

Echter wordt er enkele alinea's duidelijk vermeld dat Nederland niet kan aanzien worden als het land van herkomst.

Als de redenering van verwerende partij moet gevolgd worden is Marokko het land van herkomst.

Zodoende moet rekening gehouden worden met de voorgelegde stukken. Dit is geenszins het geval.

Er wordt gesteld dat de voorgelegde “attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux” en het “attestation du revenu” niet relevant zijn voor de huidige aanvraag gezinshereniging.

Deze documenten toont aan dat voorafgaand verzoekster bij de referentiepersoon introk, zij geen eigendommen of inkomsten had en geen belastingen diende te betalen in Marokko,

Eveneens bevond zich reeds in het dossier een attest van non-imposition van 2021, hetgeen impliceert dat verzoekster ook op dat moment geen beschikbare inkomsten heeft.

Het Hof heeft in het eerder aangehaalde arrest Rahman uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst “op het ogenblik” dat de derdelander verzoekt om “zich bij de burger van de Unie te voegen” te wiens laste hij is.

Verzoekster was aldus op het moment dat zij zich bij de referentiepersoon voegde, ten laste. Het is duidelijk dat zij financieel afhankelijk is sinds haar vertrek uit Marokko en dat zij aldaar geen eigendommen of inkomsten had.

Verder gaat verwerende partij eraan voorbij dat, zoals hoger uiteengezet, de situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de referentiepersoon zich reeds in het gastland heeft gevestigd.

De enkele omstandigheid dat de referentiepersoon reeds een aantal jaren in België woont, verhindert niet dat de situatie van afhankelijkheid later is ontstaan en dat de ruimere familieleden zich later bij de referentiepersoon voegen.

Derhalve kon de verwerende partij niet louter op grond van dit element en zonder afdoende onderzoek van de stukken die de banden van afhankelijkheid moeten aantonen, de aanvraag weigeren op grond van het motief dat er geen sprake zou zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.

Het middel is in die mate gegrond.”

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de richtlijn 2004/38/EG in de mate dat zij niet specificeert welke bepalingen van deze richtlijn zij precies geschonden acht. Het middel is evenmin ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 52,

§4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit aangezien zij nalaat om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt dient behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

2.7. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster de schending aanvoert van (oud) artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, terwijl de inhoud van dit wetsartikel door toedoen van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) werd opgenomen in artikel 47/2, 2° van de vreemdelingenwet. Bovendien lijkt ook de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing een materiële vergissing te begaan waar hij verwijst naar een eerdere versie van artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet waarin nog verwezen werd naar het oude artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat “de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing (zijn) op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2”.

De *in casu* relevante passage uit artikel 47/2 van de vreemdelingenwet luidt op zijn beurt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;

(...)”

Het door verzoekster geschonden geachte artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt (thans) het volgende:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 2°, moet bewijzen dat zij in het land van herkomst ten laste zijn van de burger van Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen dan wel dat zij er deel uitmaken van diens gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 25 maart 2025 voor de tweede maal een aanvraag indiende voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in haar hoedanigheid van ‘ander’ familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, zoals bedoeld in artikel 47/2, 2° van de vreemdelingenwet, in functie van haar broer, die Nederlands staatsburger is.

Verzoekster legde bewijzen neer betreffende de aanverwantschap en werd verzocht *“om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 24-05-2025, de volgende documenten over te leggen: Geldig paspoort, Bewijs ten laste (of bewijs betrokkene deel van gezin land herkomst), Bijlage 8ter, EU(+)-kaart of bijlage 19 van de EU burger”*.

Verzoekster maakte blijkens het administratief dossier op 26 mei 2025 onder andere volgende stukken over: een *“attestation de non-imposition à la taxe d’habitation et à la taxe de services communaux”* opgesteld door de Marokkaanse belastingdienst op 4 februari 2025, een *“attestation du revenu”* opgesteld door de Marokkaanse belastingdienst op 3 februari 2025, een *“attestation de célibat”* op haar naam van 21 april 2025, bewijzen van geldoverschrijvingen van de referentiepersoon aan verzoekster van december 2022 t.e.m. juni 2024, een attest van niet-steunverlening door OCMW Gent op haar naam van 3 april 2025, verschillende documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, een attest van niet-steunverlening door OCMW Gent op naam van de referentiepersoon van 23 mei 2025, een huurovereenkomst op naam van de referentiepersoon en een attest van gezinssamenstelling op naam van de referentiepersoon van 22 mei 2025.

2.10. De gemachtigde van de minister stelt naar aanleiding van de neergelegde stukken het volgende in de bestreden beslissing:

“(…)

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- *vervallen internationaal reispaspoort Marokko (ZC...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 14.11.2019 te Antwerpen; geldig internationaal reispaspoort Marokko (WQ...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.03.2025 te Antwerpen*

- *‘attestation de non-imposition à la taxe d’habitation et à la taxe de services communaux’ n° 2025004101011 dd. 04.02.2025 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van dit attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene op datum van het attest officieel in Marokko verbleef, is dit attest niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

- *‘attestation du revenu’ n° 112/2025 dd. 03.02.2025 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene in 2024 geen belastingaangifte indiende en er dan ook geen gegevens bekend zijn betreffende haar inkomsten: echter, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene minstens tot juni 2024 in Nederland verbleef, is dit attest wat betreft de periode januari 2024 – juni 2024 met zekerheid niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging; de relevantie van het document wat betreft de periode juli 2024 – december 2024 werd niet aangetoond.*

- *bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 16.12.2022, 22.01.2023, 26.02.2023, 26.03.2023, 27.04.2023, 25.05.2023, 25.06.2023, 21.07.2023, 18.08.2023, 24.09.2023, 21.10.2023, 25.11.2023, 26.11.2023, 25.12.2023, 26.01.2024, 26.03.2024, 28.04.2024, 30.05.2024 en 21.06.2024*

- *documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van referentiepersoon: arbeidsovereenkomst (M.(...) & M.(...) NV) dd. 27.08.2019 met bijhorende loonfiches voor de periode juni 2024 - november 2024, fiscale fiche 281.10 – inkomsten 2023 dd. 26.02.2024, fiscale fiche 281.10 – inkomsten 2024 dd. 11.02.2025 en 25.02.2025, fiscale fiche 281.18 – inkomsten 2024 dd. 25.02.2025, aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2023 (aanslagjaar 2024) dd. 23.09.2024; overzichten betalingen CM waaruit blijkt dat hij in de periode 13.02.2024 – 12.06.2024 en 13.08.2024 – 14.05.2025 een uitkering ontving; attest CM dd.*

18.11.2024 waaruit blijkt dat hij in de periode 01.08.2024 – (minstens) 15.11.2024 werd erkend als zijnde +66% arbeidsongeschikt, diverse certificaten van onderbreking van activiteit loontrekkende (dd. 12.12.2024, 06.01.2025 en 10.01.2025), onleesbaar document

- attest dd. 03.04.2025 en 23.05.2025 op naam van respectievelijk betrokkene en de referentiepersoon waaruit blijkt dat deze op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Gent
- attest verhoogde tegemoetkoming CM dd. 22.05.2025 op naam van de referentiepersoon
- attest van gezinssamenstelling stad Gent dd. 22.05.2025
- 'attestation de celibat' dd. 21.04.2025 op naam van betrokkene

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van 14artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon minstens sedert 12.06.2012 in België verblijft, en dan ook reeds jarenlang gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens kan niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene Marokko verliet. Ze diende op 23.12.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in, dewelke op 23.03.2011 ontvankelijk doch ongegrond werd afgesloten; deze beslissing werd op 31.03.2011 aan betrokkene betekend. Op 04.05.2011 werd ze nog aangetroffen op haar toenmalige adres: (...). Het is onduidelijk waar ze de jaren nadien verbleef. Voor zover betrokkene in de periode na mei 2011 terugkeerde naar Marokko, werd er niet aangetoond wanneer ze naar Schengen terugkeerde.

In november 2019 verbleef betrokkene, minstens kortstondig, met zekerheid in België; op 14.11.2019 werd haar paspoort (ZC...) afgeleverd te Antwerpen. Er werd niet aangetoond of betrokkene na november 2019 opnieuw in Marokko verbleef, en zo ja, wanneer ze Marokko verliet en Schengen en bij uitbreiding België, opnieuw inreisde.

Op 14.01.2022 diende ze een eerste aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47 van de wet van 15.12.1980, eveneens in functie van de huidige referentiepersoon. Deze aanvraag werd negatief afgesloten met een bijlage 20 dd. 06.07.2022, dewelke op 28.07.2022 aan betrokkene werd betekend. Er werd niet aangetoond of betrokkene na juli 2022 opnieuw in Marokko verbleef, en zo ja, wanneer ze Marokko verliet en Schengen en bij uitbreiding België, opnieuw inreisde. Vermoedelijk verbleef ze in Nederland (zie voorgelegde geldstortingen uit de periode december 2022 – juni 2024). Er werd echter niet aangetoond dat betrokkene in Nederland over een verblijfsrecht beschikte; er werd dan ook niet aangetoond dat Nederland in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, dient beschouwd te worden als land van herkomst of origine.

De advocaat van betrokkene haalt in haar begeleiden schrijven dd. 23.05.2025 aan dat betrokkene in 2025 'terug naar België kwam'. Er werd niet aangetoond of betrokkene in de periode juli 2024 (na de laatste voorgelegde geldstorting naar Nederland) opnieuw in Marokko verbleef, en zo ja, wanneer ze Marokko verliet en Schengen en bij uitbreiding België, opnieuw inreisde.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd.

Het gegeven dat betrokkene in de periode 14.01.2022 - 06.07.2022 en opnieuw sedert 24.02.2025 tot op heden officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was

in haar land van herkomst of origine (zijnde Marokko) voor haar vertrek. De voorgelegde 'attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux' n° 2025004101011 dd. 04.02.2025 en 'attestation du revenu' n° 112/2025 dd. 03.02.2025 zijn niet (aangetoond) relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ook de verzonden geldstorting(en) zijn, op basis van het geheel van de beschikbare gegevens, niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er werd immers niet aangetoond dat betrokkene (minstens in de periode december 2022 – juni 2024) beschikte over een verblijfsrecht in Nederland. Zodoende kan Nederland niet beschouwd worden als land van herkomst of origine van betrokkene.

Het gegeven dat betrokkene in de periode 14.01.2022 - 06.07.2022 en opnieuw sedert 24.02.2025 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. (...)"

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat het erg onduidelijk is waar verzoekster verbleef vooraleer zij onderhavige aanvraag indiende. Zo diende verzoekster blijkbaar in 2009 vanop een verblijfplaats in België een aanvraag om machtiging tot verblijf in en verbleef zij in 2011 ook nog in België, waarna het onduidelijk is of zij nadien naar Marokko terugkeerde. Zij verbleef ook in België in november 2019, toen een Marokkaans paspoort werd uitgereikt en dan verdween zij opnieuw van de radar om in 2022 een eerste aanvraag in te dienen als 'ander' familielid in functie van haar broer. Van eind 2022 tot midden 2024 verbleef ze vermoedelijk in Nederland en in het voorjaar van 2025 dook zij opnieuw op in België. De gemachtigde van de minister concludeert op basis van deze gegevens dat geenszins werd aangetoond dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of ten zijnen laste was. Daarnaast wordt er in de beslissing op gewezen dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon niet in het gedrang komt, onder meer omdat de referentiepersoon al minstens sedert 12 juni 2012 onafgebroken in België verblijft. Vervolgens wordt vastgesteld dat niet werd aangetoond dat verzoekster reeds in haar land van herkomst afhankelijk was van de referentiepersoon omdat er geen indicaties zijn dat zij onvermogen was in het land van herkomst. Er werd evenmin aangetoond dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

2.11. Volgens verzoekster neemt de gemachtigde van de minister met deze motivering een beslissing die niet in overeenstemming is met de door haar geschonden geachte rechtsregels en de uitlegging ervan door het Hof van Justitie en de Raad van State. Zonder inhoudelijke motivering, zo oppert verzoekster, wordt gesteld dat niet blijkt dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of dat zij deel uitmaakte van het gezin.

2.12. Verzoekster kan niet worden gevolgd dat de beslissing geen inhoudelijke motivering bevat. Zij kan wel worden bijgetreden waar zij in haar middel uiteenzet dat artikel 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet de omzetting vormen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie, zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde verder als volgt (HvJ 5 september 2012, Rahman, nr. C-83/11):

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

De Raad benadrukt dat, wat het “ten laste” zijn van de referentiepersoon betreft, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs aldus vrij is. Het begrip ‘ten laste’ dient dan ook te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Uit deze rechtspraak blijkt dat dit “ten laste” zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de derdelander in zijn land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Zweden, nr. C423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, Yunying Jia t. Migrationsverket, nr. C-1/05, §§35-37). Er moet dus aangetoond worden dat er voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of verblijf een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon bestond, die redelijkerwijs kan geconcretiseerd worden door bewijzen van materiële/financiële ondersteuning enerzijds, al dan niet gecombineerd met een bewijs van gebrek aan voldoende bestaansmiddelen/onvermogen anderzijds. De Raad stipt aan dat er weliswaar vrije bewijsvoering geldt wat het ‘ten laste’ zijn betreft omdat dit een feitenkwestie is, maar dat de overheid op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het dossier beoordeelt om tot haar overtuiging te komen (cf. *mutatis mutandis* RvS 23 januari 2020, nr. 246.835; RvS 16 januari 2018, nr. 240.429).

2.13. Verzoekster hamert erop dat zij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. Zij stelt dat de gemachtigde van de minister naliel inhoudelijk te motiveren in verband met de door haar voorgelegde stukken, maar zij slaagt er met haar betoog niet in afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling dat het onduidelijk is of zij in de periode van de geldstortingen op wettige wijze in Nederland verbleef, waardoor dit niet als een land van eerder verblijf kan worden aanzien waar zij reeds ‘ten laste’ was of ‘deel uitmaakte van het gezin’ van de referentiepersoon. Verzoekster legde bij haar aanvraag 19 geldstortingen neer in de periode december 2022 t.e.m. juni 2024 vanwege haar broer naar Nederland waarbij zij de bestemming was. De gemachtigde van de minister hield effectief rekening met de voorgelegde geldstortingen, waar hij oordeelde dat deze in het kader van de huidige aanvraag niet relevant zijn omdat “(e)r (...) immers niet (werd) aangetoond dat betrokkene (minstens in de periode december 2022 – juni 2024) beschikte over een verblijfsecht in Nederland. Zodoende kan Nederland niet beschouwd worden als land van herkomst of origine van betrokkene”.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat verzoekster evenmin heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst. In zoverre verzoekster dit in haar middel probeert te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar het door haar reeds voorgelegde “*attestation de non-imposition à la taxe d’habitation et à la taxe de services communaux*” en het “*attestation du revenu*” opgesteld door de Marokkaanse belastingdienst, merkt de Raad op dat zij er niet in slaagt afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat uit het geheel van de stukken niet blijkt dat verzoekster ten tijde van de uitgifte van deze (fiscale) attesten in Marokko verbleef, waardoor de relevantie ervan niet wordt aangetoond.

De Raad acht het dan ook geenszins kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig dat de gemachtigde van de minister concludeert dat er onvoldoende bewijs voorligt dat zij reeds voorafgaand aan de aanvraag en van in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Het begrip 'ten laste zijn' impliceert immers dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat de aanvrager zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien.

2.14. Verzoekster verduidelijkt verder niet met welke stukken de gemachtigde van de minister ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 47/1, 47/2, 2° en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke en/of juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en/of de motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN